

Za Adrijo . . .

Povest iz uskoško - benečanskih bojev. Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

XXV.

Vrdečih plaščih, resnega lica, sede senatorji v klopeh zbornice. Može imen, ki so zapisana že stoletja v zlati knjigi Venecije, imen, znanih iz avstrobenečanskih bojev: Giustiniani, Memmo, Priuli, Barberigo, Contarini, Foscarini, Manzoni, Puppi, Medici, Venier, Erizzo. — Vsa ošabnost velevlasti, ki hoče kraljevati morju in kopni zemlji, se zrcali iz obrazov in besed „světa deseterih“. Za ošabnostjo se kaže lakomnost. Trgovci so to. Neomejen je njih pohlep po zlatu. Z zlatom vladajo svet. Niti mrež, ki so razpete od države do države, so pozlačene. Na vseh dvorih delajo poslaniki, ministri, svetni in cerkveni učenjaki, krasotice — v korist Venecije. Saj je na svetu vse naprodaj. Verižica, plemstvo — ukloni ljudovladine protivnike. A ne vseh, oholi senatorji! Barbar je bil, junak znanega imena, ki je odklonil vaše plemstvo. Zato gore od jeze oči senatorjev, ko se spomni med

razpravo njegovo ime. Zato spači strast doževno lice. Neznosen je danes Erizzo. Seja je važna. Premotriti je senatu, kako naj se vlada proti Ferdinandu. Morda dobe od novega cesarja Matija po zvijači, česar niso dosegli pri Rudolfu, prijatelju Uskokov. Morda se ognejo vojske — ali pa dosežejo s samo grožnjo od miroljubnega Matija premestitev Uskokov. Važna je seja. A dož vzplameni pri besedi Uskok tako, da še drugi ne morejo mirno razmotrivati položaja; ko tehtajo, kake posledice bi imela vojska, postane dož raztresen, menca nervozno z rokami, preklada noge, gleda Veniera. Vidno je, da težko čaka konca seje, katero je sklical sam in poudarjal njeno važnost. In kakšen je! Kot bi mōre vasovale pri njem! Včasih pogleda tako prazno predse . . . Morda je srečal sence, ki hodijo po dogani . . . Tajnik ob doževi strani grize pero, večkrat premerijo senatorji svojega predsednika. Ferdinand je sporočil, da pošlje svojega komisarja v Benetke, da opozori senat na vse nedostatke.